

ALMATRET

LA GARBINADA

Setembre del 2000

NÚMERO 4

BUTLLETÍ PERIÒDIC
D'ALMATRET

EDITORIAL

Era reivindicació de molts vilatans d'Almatret que al menys una de les Festes de la població fos de caràcter gratuït. Després d'un referèndum popular promogut pel Consistori es va acordar que fossin les de Sant Blai i Sant Miquel que són les històriques. Passat ja un any de la instauració d'aquesta fórmula el balanç és positiu, tan a nivell participatiu com a nivell dels actes que s'han programat. Aquest fet demostra que amb esforç, il·lusió i amb un pressupost limitat però gestionat assenyadament es poden fer coses interessants en un poble que no sobrepassa els 500 habitants. Un altre motiu per reafirmar que Almatret és dinàmic, que Almatret es mou.

VILADRICH, D'ALMATRET AL MÓN

Fou a Buenos Aires, el Novembre del 99. Feia tot just un dia que havíem deixat en terra Almatret i pel mateix preu, el rigorós fred d'aquestes contrades en època tardorenca, quasi hivernal, i una hora i mitja escassa que l'avió aterrava a Azeiza. Coincidint que en aquelles dates es celebrava l'exposició del pintor Miquel Viladrich a la capital argentina, no dubtarem ni un sol instant en anar-la a veure. No sabíem què, ni qui ens trobaríem. Tan sols una adreça. Ens acompanyaven els nostres familiars de Villa-Constitución que alhora ens guiaven diligentment per la ciutat bressol del tango. Finalment, la sala d'exposicions. A l'entrada: "Miquel Viladrich (1887-1956). Exposición retrospectiva".

Un cop dintre la cambra ens vam donar a conèixer. A la mitja hora aparegué l'Alberto, fill tercer del pintor. Avisat prèviament per telèfon que a l'exposició hi havia una gent d'Almatret, la seua primera reacció en veure'ns fou d'admiració alhora que d'incrèdilitat. Incrèdilitat que es va esvaïr com el fum tan bon punt els meus pares van desglossar-li de dalt a baix el seu propi arbre genealògic, il·lustrant-lo amb fets i referències impossibles de simular a no ser d'haver-les viscut en primera persona. L'Alberto, ingenier de professió i comissari de la mostra, ens va acollir com si dels seus propis fills ens haguéssim tractat. Em consta de bona font que no hi ha hagut exposició de Viladrich arreu del món on l'Ajuntament d'Almatret, i per extensió totes aquelles i aquells que som d'aquí, no hi hagi estat convidat amb tots els honors. Per motius obvis en la majoria d'ocasions no s'hi ha pogut assistir.

Deia Rafael Squirru: "Com és possible que en ple segle XX un artista de la talla de Viladrich, durant diverses dècades no hagi tingut la ressonància

corresponent a la seua estatura pictòrica, amb comparació amb altres catalans com Dalí o Miró ...?". Així de contundent alhora que sorprés es mostrava el crític en el pròleg del llibre "Miquel Viladrich, exposición retrospectiva".

Amb tot, Miquel Viladrich ha estat reconegut mundialment. Va rebre honors múltiples com la medalla de les arts i les lletres de la Hispanic Society of America, a l'igual que d'altres personalitats artístiques com Sorolla, Rubén Darío, Blasco Ibáñez, Perez Galdós, Unamuno, Manuel de Falla, Juan Ramón Jiménez, Ortega y Gasset, etc... En la línia que apuntava Squirru del primer a l'últim almatretenc ens hauríem de plantejar com és possible que, deixant de banda el genial pintor que fou, una persona que ha passejat el nom d'Almatret arreu del món (el quadre "Catalans d'Almatret", sense anar més lluny, s'exposa al Hispanic Society of America de Nova York) no tingui encara un carrer on meritoriament s'honri la seva trajectòria; i qui diu carrer, diu un bust o una estàtua. Sincerament crec que aquest és el millor homenatge que el poble d'Almatret, amb justa correspondència, hauria de fer a l'il·lustre pintor i artista Miquel Viladrich i Vilà.

En aquest exemplar:

- Viladrich, d'Almatret al món.
- Almatret... ja fem 700 anys
- La gent opina
- Salut, altres notícies i curiositats...
- L'Ajuntament informa

